

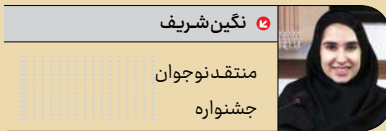
یادداشت

میرو، پسری در آغوش دریا

به تصویر می‌کشد.

با این حال، برخی نکات منفی نیز وجود دارد که باید به آنها توجه کرد. وجود درگیری و نزاع در فیلم ممکن است برای رده سنی کودک و نوجوان مناسب نباشد. ترویج خشم و خشونت، به ویژه در یک اثر که هدف آن آموزش و تربیت نسل آینده است، می‌تواند پیامدهای منفی داشته باشد. این مسأله نیازمند توجه بیشتری از سوی سازندگان است تا مطمئن شوند که مضامین فیلم به درستی با سن مخاطبان هماهنگ شده است. علاوه بر این، موسیقی متن و طراحی صحنه نیز نقاط قوتی هستند که باید به آنها اشاره کرد. موسیقی متن با خلق فضایی احساسی و متناسب با داستان، احساسات بیننده را به خوبی منتقل می‌کند.

در نهایت، میرو فیلمی است که با وجود برخی نقاط ضعف، توانسته داستانی انسانی و قابل تأمل را روایت کند. این اثر می‌تواند به عنوان یک پلتفرم برای بحث درباره چالش‌های اجتماعی و خانوادگی در دوران جنگ مورد استفاده قرار گیرد. امیدواریم سازندگان در پروژه‌های آینده خود، این نکات را مدنظر قرار دهند تا آثارشان تأثیرگذارتر و مناسب‌تر برای نسل جوان باشد.

نگین شریف

منتقد نوجوان

جشنواره

فیلم میرو به کارگردانی حسین ریگی و با قلم پیمان شیرخانی، یکی از آثار قابل توجه در سی و ششمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان اصفهان است. این فیلم با روایت دوران دفاع مقدس و داستان پسری که درگیر قمار است، به بررسی مسائل اجتماعی و خانوادگی می‌پردازد. نکته‌ای که در این فیلم به خوبی نمایان است، تغییر مسیر زندگی میرو پس از مرگ پدرش و تلاش او برای جلب رضایت مادرش برای رفتن به جبهه است. این تحول شخصیتی می‌تواند الگویی برای نوجوانان باشد که نشان می‌دهد چگونه می‌توان با مواجهه با چالش‌ها، مسیر زندگی را تغییر داد. از نکات مثبت فیلم، استفاده از ظرفیت‌های بومی سیستان و بلوچستان و گویش محلی آن است. این ویژگی هانه فقط به غنای فرهنگی فیلم افزوده بلکه باعث ایجاد ارتباط عمیق‌تری بین مخاطب و شخصیت‌ها شده است. دیالوگ‌ها و رفتارهای محلی به جذابیت داستان کمک کرده و حس واقعی‌تری از زندگی در آن منطقه را

یکی از ایرادات بزرگ جشنواره تفکیک قائل نشدن تولیدکننده بین کودک و نوجوان است. آنها دغدغه نوجوانان را خوب نمی‌دانند. این که در آینده قرار است چه اتفاقی بیفتد و من نوجوان قرار است چه جایگاهی در آن داشته باشم، نگرانی‌های اقتصادی و اجتماعی با سن بلوغ و روابط بین دختر و پسر برای مادغدغه است. مانسلی هستیم که راحت می‌توانیم به بهترین فیلم و سریال‌ها و انیمیشن‌های روز دنیا دسترسی پیدا کنیم و از هوش مصنوعی برای پیشبرد کارهایمان استفاده کنیم پس طبیعتاً با بعضی از تولیدات ایرانی و ممیزی‌ها و سانسورهای بزرگی که در حوزه محتوا و دغدغه ما اتفاق می‌افتد، نمی‌توانیم ارتباط برقرار کنیم و همین می‌شود که این آثار مورد پسندمان واقع نمی‌شود. مدل مان می‌خواهد فاصله تولیدات برای سن ما با واقعیت در مورد دغدغه‌هایمان کم شود و وقتی اثری را می‌بینیم بگوییم: عه‌ه‌ه‌ه! منو می‌گه!

در کل باید بگوییم ارزیابی کلی من چندان تفاوتی با دیدگاه بچه‌ها نسبت به آثارشان نداشت. نامردی است بگویم این تولیدات آن قدر ضعیف بود که ارزش دیدن هم نداشت اما کاش تولیدکنندگان نکات مهم نوجوانان مخاطب خود را در نشست‌های خبری جدی گرفته باشند.

جواب به سؤال من درباره این که تابه حال از فیلمسازان و تولیدکنندگان پرسیده‌اند، چرا سراغ این قشر سنی رفته‌اند، می‌گوید: اتفاقاً یکی از سوالات مهم بچه‌ها همین بود و اغلب به این اشاره می‌کردند که به دلیل خاطره و خلأهای خودمان در کودکی سراغ کودک و نوجوان رفته‌ایم، اما همین بحث باعث می‌شد ما بفهمیم خلأها و مسأله‌های کارگردان و نویسنده در کودکی و نوجوانی‌اش که دقیقاً به خاطر آن سراغ قشر سنی ما آمده چقدر با سن ما متفاوت است. یکی از دغدغه‌های مهم سن ما اختلاف با بزرگسالان و پدر و مادرهایمان است که این (حس) دوری و عدم شناخت را در تولیداتی که برایمان می‌شود هم می‌بینیم. گرچه در بعضی تولیدات هم به این تفاوت نسلی اشاره کرده است، اما به نظرم زیاد واقع‌نمایی نکرده و حس دوستانه در خانواده را خوب به تصویر نکشیده است. آنها را هم در پیشنهاد به تولیدکنندگان کودک و نوجوان می‌گوید: من اگر فیلمساز بودم با کسانی که می‌خواستیم برایشان و درباره‌شان فیلم بسازم زندگی می‌کردم.

یاس عطوفی علاوه بر این که داور نوجوان جشنواره است، بازیگر فیلم آرزوی اسب چوبی هم هست و تا الان فیلم خودش را بیشتر از باقی فیلم و انیمیشن‌ها دوست داشته است. عطوفی می‌گوید

تا نقره‌ای

اصفهان و آنچه باید برای فیلمسازی نوجوان بدانیم

سال بعد تا ببینیم چه کسی به جرگه فیلمسازان نوجوان می‌پیوندد، اما نکته جالب‌تر این جشنواره، همان چشم‌های منتقدی است برای ما نوجوانه‌ای‌ها که هر روز بعد از دیدن هر فیلم در نشست خبری با عوامل نکات و مطالبات‌شان را درباره فیلم‌های رده سنی خودشان به تولیدکننده می‌گفتند و گاهی حتی سرش تند هم می‌شدند. نکاتی که اگر فراموش‌شان کنیم مخاطب واقعی‌مان را از دست داده‌ایم و انگار کار را برای خودمان ساخته‌ایم تا به کارنامه‌مان یک اسم دیگر اضافه کرده باشیم.

فیلم‌ها داشت این بود که بیشتر برای خانواده‌ها تولید شده بود تا کودک و نوجوان. گرچه که نقد‌های زیادی به فیلم و انیمیشن‌های کودک وارد است و این تولیدات با بررسی‌هایی که من کردم به لحاظ فنی و محتوایی به شدت جای بحث دارد و من شخصاً با حبیب زادگان درباره بحث رقابت تولیدات ایرانی با خارجی در کیفیت آن مخالفم.

فرید می‌گوید: کاش تولیدکنندگان بیشتر به نظرات ما اهمیت دهند و در پشت صحنه فیلم و انیمیشن‌ها و در اتاق فکر کارهایشان هم ما را راه بدهند تا پیش از این که چیزی ساخته شود و مورد اقبال ما نباشد مادر ساخت آن دخیل شویم و درباره محتوای آن نظر بدهیم. همچنین او در تکمیل صحبت‌هایش می‌گوید ما دوست داریم بازیگران بزرگ را در تولیدات مختص سن خودمان روی پرده سینما ببینیم و آنها به قشر سنی نوجوان هم اهمیت بدهند.

آناهیتا صفدریان از منتقدان نوجوان دیگر در جشنواره که خودش هم در هنرستان رشته سینما می‌خواند درباره کلیت کیفیت فیلم‌ها نظر مثبتی دارد و به نظرش نسبت به سال گذشته پیشرفت کرده است. او به صداگذاری‌ها و تدوین تولیدات اشاره می‌کند که هنوز جای کار دارند. صفدریان در

دقت در نگاه‌شان می‌خکوب بودم و مطالبات‌شان را درباره تولیدات مختص به خودشان درست و موشکافانه می‌دانستم. فیلمسازان هم در این دوره از نشست‌ها کم حرف حساب نزدند. از آموزش بدون پرورش در مدارس تا بودجه‌های کمی که به تولیدات کودک و نوجوان اختصاص داده می‌شود. چه در سینما و چه در تلویزیون و وی‌اودی. اما بشنویم از حرف‌های منتقد خبرنگاران این دوره:

فرید حبیب‌زادگان یکی از نوجوانانی که در طول جشنواره فیلم‌های نوجوانان را بررسی کرده است این تولیدات را نسبتاً خوب ارزیابی کرده و قابل رقابت با جشنواره‌های بین‌المللی می‌داند و می‌گوید تنها نکته‌ای که این

یادداشت

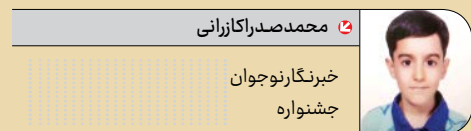
سینما آینه جامعه است

سایر کشورها اظهار کرد: سینما آینه جامعه است و اگر جامعه رو به تعالی باشد، سینما هم آن رشد و تعالی را نشان می‌دهد. اگر سینما هم این کار را نکند سینمای دروغ می‌شود، یعنی سینمایی که رو به رشد نیست اما جامعه‌اش در حال رشد است یا برعکس. دقیقاً همان جمله معروف که می‌گویند، سینماگر آینه‌گردان جامعه است. وی در پاسخ به نظر خود نسبت به قهرمانان داستان‌های امروز و ژانر کودک و نوجوان تأکید کرد: این سؤال بسیار کلی است. این کل تاریخ سینماست. یعنی نمی‌شود جواب داد. فقط می‌توان امیدوار بود سینمای جهان یا سینمایی که مخاطبش کودک و نوجوان است، بیش از هر چیز به سلامت روح و روان مخاطبش فکر کند.

اختصاصی با خبرنگار نوجوان جشنواره گفت: از سال گذشته به نظرم در کارها افت کیفی و کمی وجود دارد که ناظرش هستیم. فکر می‌کنم اگر چاره‌اندیشی نشود به جاهایی که دوست نداریم، می‌رسیم.

سینمای کودک و نوجوان ما به هوای تازه نیاز دارد، این هوای تازه مثل همین زندگی خودمان است که احساس می‌کنید هوای کافی و هوای لازم و سالم برای استنشام وجود ندارد، کمی دچار خمودگی و گرفتگی می‌شوید. سینمای کودک و نوجوان ما به هوای تازه نیاز دارد.

خمسه در رابطه با فیلم‌ها و انیمیشن‌های ملی و تفاوت‌شان با

محمد صدرا کاثرانی

خبرنگار نوجوان

جشنواره

در یکی از کارگاه‌های تخصصی سی‌وششمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان اصفهان، روز دوشنبه (شانزدهم مهرماه) علیرضا خمس به ارائه راه‌های ورود به سینما برای کودکان و نوجوانان پرداخت.

این بازیگر برجسته سینما و تئاتر ایران در گفت‌وگوی

شد و در واقع پیام‌هایی را به مخاطب منتقل کند. صاحب نوجوان و بزرگسال را، این اثر، موسیقی متن آن، همراهی با آن دوره تاریخی، می‌تواند این اثر را با استفاده شده است که در سینمای تولید آن را شاهین پژمان مراغه‌ای در قرن چهارم